

Kristinuskon Alkuperä

Kirj. H. M. Tichenor.

Uskonto on peln äpära. — Max Stirner.

SAALITTAVIN kohta ihmiskunnan historiassa on Jeesuksen oppien vääristelemine ja prostitueeraaminen. Millä tavalla tämä on tapahtunut, olisi saatettava koko maailman tietoon.

Kristuksen kuolemasta oli kulunut pitkä aika ennenkuin hänen elämästään kirjoitettiin mitään. Vuorisaarna, jonka hänen juutalaiset seuraajansa olivat säilyttäneet, ja muutamat harvat ohjesäännöt muodostivat koko hänen kirjoitetun oppinsa. Mutta sitten apostoli Paavali, joka ei koskaan ollut tavannut Jeesusta, ryhtyi kirjoittamaan epistolejaan. Sen jälkeen alkoi ilmestyä eri henkilöiden kirjoittamia epistoleja ja ilmestyskirjoja, joihin hyvin useassa tapauksessa oli väärennetty joidenkin varsinaisten apostolien nimiä, jotta niillä olisi enemmän kanta-ruutua ja vaikutusta.

Sen ajan papisto katsoi kirjallisen varkauden ja vääristelyn täysin oikeutetuksi. Paavali myöntää itse valehdelleensa "Jumalan kunniaksi." Kristinuskon historioitsija Mosheim kirjoittaa: "Hetimiten pelastajamme taivaaseen astumisen jälkeen kirjoitettiin hänen elämästään ja mielipiteistään lukuisia kaskuja, joiden kirjoittajat ehkeivät olleet paha tarkoittavia, mutta olivat taikauskaisia, yksinkertaisia ja hurskaudessaan vääristeleviä. Näihin liitettiin sitten myöhemmin muita kirjoituksia, jotka kavalat henkilöt olivat merkinneet kaikkein pyhimpäin apostolien kirjoittamiksi."

Mosheim, vaikka oli itsekin taikauskoinen, ei voinut historiallisten todistuksien valossa kieltää, etteikö ainakin osa kristillisestä taikauskosta ole

"hurskaudessa vääristettyä", ja osa "kavalien henkilöiden" mielivaltaisesti kokoon kyhäämää tuotetta.

Mosheim kirjoittaa edelleen, että moni varhaisista kristillisistä johtajista teki sen "vahingollisen erehdyksen", että "katsoi totuuden ja hurskauden eteen valehtelemisen ei ainoastaan luvalliseksi vaan oikeinpa kiitettäväksi teoksi."

Yhdessä varhaisemmista kristillisistä kirjoista, "Eusebius'in Kirkollinen Historia", sanotaan näistä "pyhän hengen ohjauksella" kirjoitetuista vääristellyistä kirjoituksista: "Tämä pahe levisi aikaiseen kristittyjen keskuudessa. Tätä ei epäile kukaan, joka vain muistaa niitä lukuisia kirjoja, joihin on vääristetty huomattujen henkilöiden nimet, kuten esimerkiksi Sibillan ennustukset, ja kuka

tiesi kuinka paljon näiden lisäksi, joita ilmestyi paljon siihen aikaan (toisella vuosisadalla) ja jälkeen. En halua sanoa, että oikeauskoiset kristityt vääristelivät kaikki tämänluontoiset kirjat; päinvastoin, on oletettavaa, että suurempi osa niistä tuli gnostikien taholta. Ei voida kuitenkaan väittää, että harhaoppisista käsitteistä vapaat kristityt olisivat olleet kokonaan viattomat tästä paheesta.”

Kuten mainittu, oli apostoli Paavali yksi huomattavimpia vääristelijöitä. Hän myöntää sen Roomalaisepistolansa kolmannen luvun seitsemännessä värssyssä. Häntä nähtävästi syytettiin siitä; muuten hän ei kai olisi sitä myöntänyt; yrittäen sitten oikeuttaa tekonsa. Kun kerran Paavali myöntää näin tehneensä, niin minkä verran koko hänen kirjoituksiinsa voidaan luottaa? Tuntuu siltä kuin kristillinen kirkko olisi ollut vähän huolimaton antaessaan tällaisen turmiollisen tunnustuksen olla uudessa testamentissa. Sellainen korkea lausunto, että ”Jumalan sana on hyötynyt” valheesta enemmän kuin jos totuus olisi lausuttu julki, on kylliksi särkeämään perustan koko kristilliseltä tarustolta. Valehtelijoiden sepustamalla uskonopilla on todella horjuva pohja!

Seuraava on lista syrjäytetyistä evankeliumeista, (jotka ovat vielä olemassa, vaikka niitä ei ole nykyisessä uudessa testamentissa, vaikka sekin on melkein kokonaan valeteos), jotka on kyhätty kokoon tarkoituksella tehdä Jeesuksesta hallitsevan luokan pyhimys: Klementin Ensimmäinen Epistola Korinttilaisille, Ignatiuksen Epistola Roomalaisille, Ignatiuksen Epistola Efferialaisille, Ignatiuksen Epistola Polykarpukselle, Polykarpuksen Epistola Filippiiläisille, Ensimmäinen Evankeliumi Jeesuksen Kristuksen Lapsuudesta, Evankeliumi Marian Syntymisestä, Paavalin ja Theklan Teot, Paavalin Epistolat Senekalle, Senekan Epistolat Paavalille, Jaakobin

Evankeliumi, Tuomaksen Evankeliumi Jeesuksen Kristuksen Lapsuudesta, Pilatuksen Teot eli Nikodeemuksen Evankeliumi, Barnabaksen Epistola, Epistola Magnesilaisille, Epistola Trallialaisille, Epistola Smyrnalaisille, Epistola Filadelfialaisille (väärennetyt Ignatiuksen nimelle), Epistola Laodialaisille (väärennetyt Paavalin nimelle), Hermaksen Paimen, Klementtiuksen Toinen Epistola Korinttilaisille, Jeesuksen Kristuksen Epistola Abgarukselle, Edessan kuninkaalle, ja Abgaruksen Epistola Jeesukselle Kristukselle. Nämät ovat saatavissa Chicagon yleisessä lainakirjastossa, varustettuina luettelomerkillä M 2540.

Seuraava on luettelo niistä evankeliumeista ja epistoleista, joita ei enää ole olemassa, mutta joita mainitaan usein varhaisissa kristillisissä kirjoituksissa: Paavalin Evankeliumi, Pietarin Evankeliumi, Evankeliumi Egyptiläisten Mukaan, Kahden toista Patriarkan Testamentit, Sibillan Ennustukset, Evankeliumi Hebrealaisten Mukaan, Perfektionin Evankeliumi, Fiilipin Evankeliumi, Matheuksen Evankeliumi, Judas Iskariotin Evankeliumi, Basilideuksen Evankeliumi, Thaddeuksen Evankeliumi, Skithianuksen Evankeliumi, Tatianuksen Evankeliumi, Tuomaksen Evankeliumi, Antreaxsen Evankeliumi, Bartholomeuksen Evankeliumi, Eevan Evankeliumi, Enkratituksen Evankeliumi, Lukianuksen julkaisemat väärennetyt evankeliumit, Barnabaksen Evankeliumi, Pietarin Teot, Paavalin Teot, Marian Teot, Pietarin ja Antreaxsen Teot, Apostolien Teot (joita ebioniittiläiset käyttivät), Leukiuksen kirjoittamat Apostolien Teot, Apostolien Teot (joita manikealaiset käyttivät), Paavalin Saarna, Pietarin Saarna, Pietarin Oppi, Fiilipin Teot, Tuomaan Teot, Barnabaksen Teot, Pietarin Tuomio, Kristuksen Epistola Pietarille ja Paavalille, Manikealaisten tekemä Kristuksen Epistola, Themisonin Epistola, Pietarin Ilmestyskirja, Paavalin Ilmestyskirja, Bartholomeuksen Ilmestyskirja, Kristuksen Ilmestyskirja, Stefanuksen Ilmestyskirja, Tuomaan Ilmestyskirja, Mooseksen Ilmestyskirja, Estraksen Ilmestyskirja, Kerinthuksen Evankeliumi, Markionin Evankeliumi, Totuuden Evankeliumi, Apelleksen Evankeliumi, ja Longinuksen Evankeliumi.

Näitä, sekä muita evankeliumeja, epistoleja, tekoja ja ilmestyskirjoja, jotka ovat kadoksissa (Fabricius mainitsee 36:sta Teosta), ja evankeliumeja, epistoleja, tekoja ja ilmestyskirjoja, jotka ovat nykyisessä uudessa testamentissa, varhaiset kristityt käyttivät.

Ei ole ihme vaikka ensimmäisten kolmen vuosisadan aikana ilmestyi paljon toinen toistensa kanssa ristiriidassa olevia evankeliumeja, epistoleja, tekoja ja ilmestyskirjoja, eikä ole ihme vaikka niihin sisältyikin paljon roomalaista taruoppia. Kuolintautia sairastavaa taruopillisuutta edustava papisto valtasi Paavalin epistoleille perustuvan niinkutsutun kristinopin, voidakseen siten säilyttää valta-asemansa. Ensin Rooman hallitsijat vainoivat uutta uskontoa ja tappoivat sen seuraajia.

He eivät pitäneet tässä uskonnossa ilmenevistä, puuseppä Jeesuksen vallankumouksellisista opeista. Viimein he kuitenkin käänsivät huomionsa Jeesuksesta Paavaliin, jonka opeissa kehoitettiin palvelijoita olemaan nöyriä isännilleen ja olemaan alaisia ja kuuliaisia maalliselle esivallalle. Tällainen oppi sopi mainiosti heidän tarkoituseriinsä. Ratkaiseva teko tapahtui vuonna 325 Nice'ssä, Rooman keisari Konstantinuksen kokoonkutsuessa kirkkokokouksessa. Jeesuksesta tehtiin roomalainen jumala, ja hänen oppinsa ihmiskunnan yhdenvertaisuudesta haudattiin roomalais-katolilaisuuden tarustoihin, jotka tarustot protestanttinen uskonlahko on uskollisesti säilyttänyt.

Ajanlaskumme ensimmäisinä vuosisatoina oli kilpailevien lahkojen keskuudessa eriäviä mielipiteitä, ja evankeliumeja ja epistoleja kirjoitettiin niiden tukemiseksi. Asiakirjat kertovat, että yksi näistä lahkosta (gnostikit) nautti herran ehtoollisen siten, että keitettiin pieniä lapsia, joiden liha syötiin viiniin ja hunajaan kastettuna. Jofkut lahkot palvelivat viisiyhteistä jumaluutta, Isää, Poikaa, Pyhää Henkeä, Pyhää Neitsyttä ja tämän äitiä, Annaa. Toiset taas palvelivat kuolleita pyhimyksiä ja kuolleita jumalia. Yksi lahko, ofiitit, palveli jumaliensa ja pyhimyksiensä lisäksi myöskin käärmeitä. Näistä kirjoittivat Hippolytus, Ireneus, Origeni ja Epipanius. "Encyclopedia Britanica"ssa (otsikon alla Ophites eli Ophians, tarkoittaen "käärmettä") voi lukija nähdä selostuksen tästä lahkosta. Siinä luemme: "Häidän osoittamansa kunnioitus käärmeelle yhdistyi vanhoihin Babylonian ja Egyptin mystillisyysopeihin samoin kuin yleisesti Kreikan ja itämaiden oppeihin . . . Ofiitti-uskonnolla oli kolmiyhteytensä: (1) Yleinen Jumala eli Ensimmäinen Ihminen; (2) hänen jälkeläisensä eli Toinen Ihminen; (3)

Nais-Pyhä-Henki. Ensimmäisen ja toisen yhdyntästä viimeksimainitun kanssa oli seurauksena Kolmannen Ihmisen, Kristuksen syntyminen."

Miksi "kristillinen" kirkkokunta ei lopulta omaksumut ofiittien oppijärjestelmää on arvoitus. Mahdollisesti se jäi vahingossa huomioon ottamatta. Siinähan olisi nähdäksemme ollut enemmän pyhää inspirationsia kuin siinä uskonjärjestelmässä mikä otettiin käytäntöön. Kaksi jumalaa isinään ja nais-Pyhä-Henki äitinään, Kristus olisi ollut paljon ihmeellisempi kuin nykyisen "oikeauskoisen" kirkko-opin selityksen mukaisena.

"Encyclopedia Britannican" selostuksessa jatketaan: "Kristus kohosi ylös äitinsä kanssa, ja häidän kohotessaan putosi valokipinä veteen Sofian lähellä. Tästä yhdyntästä syntyi Jaldabaot Demiurgos, joka taas puolestaan loi kuusi voimaa, joilla hän loi seitsemän taivasta, ja jällelle jääneistä jätteistä loi hän käärmeen muotoisen Nouksen, josta henki ja sielu, paha ja kuolema ovat lähtöisin. Jaldabaot julistautui ylimmäksi olennoksi, ja kun kuuden voiman luoma ihminen kiitti elämästään Ensimmäistä Ihmistä, eikä Häntä, Jaldabaota, niin loi Jaldabaot naisen, Eevan, tuhoamaan hänet, ihmisen. Sitten Sofia eli Prunikos lähetti käärmeen, hyväntekijän muodossa, kehoittamaan Aatamia ja Eevaa syömään hyvän ja pahan tiedon puusta ja siten rikkomaan Jaldabaotin käskyn. Tästä oli seurauksena, että Jaldabaot karkoitti Aatamin ja Eevan paratiisista maan päälle. Kun ihmiskunnan keskuudessa oli pitkän aikaa raivonnut sota, jota edisti Prunikoksen sota Jaldabaotia vastaan, lähetti Pyhä Henki Kristuksen maan päälle tarkoituksella, että hän (Kristus, yhdessä siskonsa Prunikoksen kanssa) menisi Jeesuksen olemukseen. Jeesus Kristus teki ihmeitä ja julistautui Ensimmäisen Ihmisen pojaksi. Jaldabaot kiihoitti juutalaiset

tappamaan hänet, mutta ainoastaan Jeesus kuoli ristillä, sillä Kristus ja Prunikos olivat poistuneet hänestä. Sitten Krisuts herätti Jeesuksen henkisen olemuksen, joka jäi maan päälle kahdeksantoista kuukauden ajaksi, jossa se keräsi ympärilleen pienen ryhmän valikoituja opetuslapsia. Taivaaseen pääsemisestään saakka on Kristus istunut Jaldabaotin oikealla puolella, joita hän vie kunnian, ja ottaa vastaan itselleen kuuluvat sielut. Joissakin piireissä pidettiin käärmettä ja Prunikosta yhtenä ja samana."

Tällainen oli yhden lahkon oppi, joka järjellisesti ajateltuna tuntuu yhtä johdonmukaiselta kuin se evankeliumi, jota nyt saarnataan.

Kirjassaan "Jeesuksen Elämäkerta" Ernest Renan mainitsee siitä eroavaisuudesta mikä on olemassa niiden oppien mitä Jeesuksen lähimmät juutalaiset seuraajat opettavat, ja roomalaisten tarujen välillä, joita alettiin "kristinuskona" opettaa. "Tämä", kirjoittaa hän, "teki keisari Konstantinuksen aikana täyden kääntein (kristinuskossa), ja teki kaikkein vapaimmasta ja kansanomaisimmasta uskonnollisesta liikkeestä virallisen, valtiolle alomaisen uskonopin, josta tuli vuorostaan vainooja." Hän kuvaa Jeesuksen juutalaisperoiesta luonnetta seuraavasti: "Hänen opetustapansa oli lempeätä ja miellyttävää; se oli täynnä ylevää henkeä ja vainoiden sulotuoksua. Hän rakasti kukkaisia, ja otti niistä kaikkein ihanimmat opetusaiheensa. Hän puhui vuoroin taivaan linnuista, vuoroin merestä, vuoroin vuoristosta ja vuoroin lasten leikeistä."

"Palestiinan maanviljelijällä", kuten Robert G. Ingersoll hempeydellä sanoo tästä juutalaisesta

"Ihmisen pojalla ei ole paikkaa mihin päänsä kallistaisi."

ihmiskunnan rakastajasta, "ei ollut mitään yhteistä prinssien prameuden ja pappien tekopyhyiden kanssa. Hän oli luonnon lapsi. Hän seurusteli sorrettujen kanssa. Hän vihasi aikansa riistäjiä. Seuralaisikseen valitsi hän hylty ja portot — luokkayhteiskunnan uhrin." Hän ei ollut mikään "jumalan karitsa", joka oli määrätty uhrattavaksi "maailman puhdistamiseksi synnistä." Hän oli persoonoitu kapinallisuus maailmassa vallitsevaa rosvovaltaa vastaan. Hän oli rauhan profetta.

"Ei ole ollenkaan vaikeata", kirjoittaa Thomas Paine, "löytää syytä sille, miksi Jeesuksen Kristuksen sanottiin olleen Jumalan pojan. Hän syntyi aikana, jolloin mytologia (salaperäisyysoppi) oli vielä jossakin määrässä vallalla ja vaikuttavana maailmassa, ja tämä mytologia oli luonut suotuisan maaperän tällaiselle käsitteelle. Kaikkien pakanallisen mytologian ajalla eläneiden merkityksellisempien henkilöiden selitettiin olleen jonkun heidän jumalansa pojan. Siihen aikaan ei ollut mitään epätavallista uskoa, että joku oli tullut yliluonnollisella tavalla siitetyksi; silloin oli yleisenä käsityksenä, että jumalat saattoivat olla läheisissä kanssakäymisissä naisten kanssa. Heidän omien kertomuksiensa mukaan oli heidän Jupiterinsa ollut sukupuolisuhteissa satojen naisten kanssa. Näin ollen ei tarussa Jeesuksen neitseellisestä syntymisestä ollut mitään uutta eikä ihmeellistä, eikä myöskään rietasta, sillä se oli ajan uskon mukainen pakanoiksi eli mytologeiksi kutsuttujen keskuudessa, jotka muuten olivatkin ainoita, jotka sen uskoivat. Juutalaiset, jotka uskoivat vain yhteen jumalaan, ja jotka olivat aina hylänneet pakanallisen mytologian, eivät tunnustaneet tällaista uskoa.

"On mielenkiintoista panna merkille kuinka kristinuskoksi kutsuttu teoria kehittyi pakanallisesta mytologiasta. Ensimmäinen yhtymäkohta näillä teorioilla oli siinä, kun kumpikin uskoi uskonsa perustajan 'hengen siittämäksi'. Tätä seurannut jumalolemuksen kolmiyhteydeksi julistaminen ei ollut mitään muuta kuin oletetussa jumalolemuksessa kuviteltujen persoonien vähentämistä tähän määrään (kolmeen); ennen nimittäin oli kuviteltu jumalolemuksen sisältäneen pari-kolmekymmentätuhatta. Maria otti Dianan ja Efesusuksen paikat; urhojen pyhittämisen asemasta otettiin käytäntöön pyhimyksien palvominen; mytologeilla oli jumalla kaikille. Kirkko tuli niistä yhtä täyteen kuin Pantheon oli ollut, ja Roomasta tuli niiden yhtymäpaikka. Kristillinen teoria ei ole suurestakaan muuta kuin muinaisten mytologioiden palvomisoppia, joka on sovellettu palvelemaan valta- ja riistopyrkimyksiä. Järjen on tehtävä loppu tästä sekasotkuisesta petoksesta."

Jeesuksen persoonallisuudesta kirjoittaa Paine: "Mitä tässä on sanottu, ei sitä ole tarkoitettu hienoimmankaan viittauksen muodossa kohdistaa todellisen Jeesuksen Kristuksen persoonaan, sen halventamiseksi. Hän oli siveellinen ja rakastettava mies. Hänen saarnaamansa ja käytännössä toteuttamansa moraaliooppi oli mitä hyvänsuopeinta. Ja

“Sinäkö peloitit joulupukin tulemasta meille?”

vaikka Konfusius ja jotkut kreikkalaiset filosofit olivat ennen häntä saarnanneet samanlaista oppia, ja kveekarit hänen jälkeensä, sekä monet hyvät ihmiset eri aikakausina, niin kukaan ei ole mennyt hänestä edelle. . . Hän edusti mitä täydellisintä moraalisuutta ja ihmiskunnan yhdenvertaisuutta, samalla kun hän saarnasi juutalaisten pappien ahneutta ja mädännäisyyttä vastaan, jolla hän saattoikin koko papiston vihan ja kostonhalun niskoilleen. Nämä papit syyttivät häntä kapinallisuudesta ja salaliittoutumisesta Rooman hallitusta vastaan, jonka alamaisia juutalaiset silloin olivat. Ei ole ollenkaan mahdotonta vaikka Rooman hallitus, samoin kuin juutalaiset papit, olisi salaisesti pelännyt hänen oppiensä vaikuttavan vahingoittavasti sen valtaan. Eikä ole myöskään mahdotonta vaikka Jeesus Kristus olisi suunnitellut Juudan kanssa vapauttamista roomalaisten vallan alaisuudesta. Nämä kaksi, juutalainen papisto ja Rooman hallitus, tappoivat tämän siveellisen uudistajan ja vallankumouksellisen.”

Ei ole myöskään syytä ihmetellä Jeesuksen vainoamista ja kuolemaa. Rooma ristinnaulitsi kaikki sellaiset, jotka uskalsivat kapinoida sen valtaa vastaan. Ainoastaan kapinalliset teloitettiin tällä tavalla.

Mitä siihen taruun tulee, että joku jumala olisi siittänyt Jeesuksen, samoin kuin taruun hänen ylösnousemisestaan kuolleista ja taivaaseen astumisesta, niin sanoo Paine siitä leikkillisesti: “Mitä tulee taruun hänen ylösnousemisestaan kuolleista ja tai-

vaaseen astumisesta, niin oli se välttämätön vastaselitykseksi hänen syntymistarulleen. Kun historioitsijat kerran olivat saattaneet hänet maailmaan yliuunnollisella tavalla, niin olivat he pakoitettut viemään pois samalla tavalla, tai muuten olisi tarun ensi osa menettänyt luotettavuutensa. Viimeksi mainittu osa tästä tarusta on viheliäisin kataluus mitä siihen asti oli esitetty. Tarun ensimmäinen osa, nimittäin Jeesuksen ihmeellisestä syntymisestä, oli senluontoinen, ettei se sietänyt julkisuutta (ei voitu ryhtyä penkomaan asian yksityiskohtia, sillä se olisi ollut “epäsiveellistä” eli “sopimatonta” niin neitsyt Mariaa kuin Jeesustakin kohtaan), joten sen punojilla oli se etuisuus, että vaikka ei heidän juttuaan olisi uskottukaan, niin ei sitä voitu julkisesti kumotakaan. Heiltä ei voitu vaatia todistelua, sillä asia oli senluonteinen, ettei se sellaisia sietänyt, samoin kuin oli mahdotonta vaatia sen henkilön, josta juttu kerrottiin, todistamaan sitä itse.

“Mutta kuolleen ihmisen ylösnouseminen haudasta ja kohoaminen ilmaan olisi paljon helpommin todistettavissa kuin on lapsen näkymätön kehittyminen kohdussa. Jos nyt oletetaan kuolleista ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen tapahtuneen, niin olisi sen tapahtuminen voitu näyttää vähintään koko Jerusalemin väestölle, yhtä hyvin kuin voidaan näyttää ilmapallon kohoamista tai osoittaa taivaanlaella keskipäivällä olevaa aurinkoa. Kun on kysymyksessä sellainen asia johon kaikkien pitäisi uskoa, niin on myöskin oikeudenmukaista, että todistelut esitetään kaikille, maailmanlaajuisesti. Kun tämän kuolleista ylösnousemisen ja taivaaseen astumisen näkeminen on ainoa mikä olisi voinut antaa tukea tarulle Jeesuksen sikiämisestä pyhän hengen kautta, eikä tämän näkeminen ollut sallittu edes Jerusalemin väestölle, niin menee koko asia myttyyn todistuskappaleiden puutteessa. Sen sijaan, että olisi sallittu suuren kansanjonkon nähdä tämä tapahtuma, niin pitäisi koko ihmiskunnan uskoa muutaman miehen sanaan. Ja näidenkin miesten kertomus esitettiin maailmalle vasta pitkän aikaa sen jälkeen kun tämän yliuunnollisen tapauksen olisi pitänyt tapahtuneen.”

Apostoli Paavali, joka ei nähnyt Jeesuksen haudasta nousemista ja taivaaseen astumista, eikä teeskennellyt niiden uskomistakaan ennen kun oli saanut jonkunlaisen kohtauksen tai nähnyt jonkun näyn, on ainoa uuden testamentin autenttisista kirjoittajista, joka näistä tapauksista kertoo; mutta hänen oma tunnustuksensa siitä, että hän piti itseään oikeutettuna valehtelemaan “Jumalan nimen kunniaksi”, tekee hänen kertomuksensa arvottomaksi. Kun hän kerran valehteli yhdessä asiassa, niin miksi ei hän voinut tehdä sitä toisessakin, mahdollisesti kaikissa.

Paavali ei ollut suinkaan koskaan kuullut Kristuksen sikiämistä “pyhällä” tavalla. Ei hän ainakaan mainitse siitä missään kirjoituksessaan. Ne evankeliumit, jotka sisältävät mainitun kertomuksen, seustettiin vasta vuosia Paavalin kuoleman jälkeen.

Ensimmäisissä värssiissä epistolassaan roomalaisille (jonka historioitsijat myöntävät alkuperäiseksi asiapaperiksi) Paavali sanoo Kristuksen olleen "lihassa Daavidin jälkeläisistä syntynyt, ja ylösnousemisen kautta kuolleista selitetään hänen tulleen Jumalan pojaksi." Paavali ei siis mainitse mitään "sikiämisestä pyhän hengen kautta", eikä "syntymisestä neitsyt Mariasta". Eikä Paavali sano omasta puolestaan sitäkään, että Jeesus olisi ollut "Jumalan Poika", vaan ainoastaan, että hänen "selitetään olleen". Siis, niinkin "luotettavan auktoriteetin" kuin Paavalin sellitys Jeesuksen "jumalallisesta" persoonallisuudesta jää pelkäksi kuulopuheeksi!

Paine nähtävästi ei huomannut tätä, tehdessään johtopäätöksen, että taru Jeesuksen ylösnousemisesta ja taivaaseen astumisesta oli välttämätön "vastaselitykseksi tarulle hänen syntymisestään." Näyttää kuitenkin siltä, että ylösnousemis- ja taivaaseenastumistarun sepittäjät tuumailivat, että voihan siihen samalla liittää kertomuksen ihmeellisestä syntymisestä. Oli miten tahansa, niin Painen esittämä väite on pätevä kummin päin hyvänsä. Yliluonnollinen syntyminen ja ihmeellinen ylösnouseminen ja taivaaseen astuminen sopivat hyvin yhteen tässä tarussa, eikä ole paljon väliä mikä niistä on tarkoitettu ensimmäiseksi. Aivan varma asia on, että jos Paavali olisi kuullut tästä ihmeellisestä syntymisestä, niin ei hän olisi empinyt myöntää sitä oikeaksi ja uskottavaksi. Mutta kun ei hän kerran ollut siitä kuullut, ja kun hänen oli saatava pontta opilleen joka sääti alaimaisuutta vallassa olijoille ja työläisten taholta nöyryyttä herrojaan kohtaan, niin paras minkä hän voi keksiä oli se, että Jeesus oli ruhtinaallista alkuperää, polveutuen kuningas Daavidista.

Vaikkakaan ei ketään voida pitää vastuunalaisena esi-isistään, niin en voi uskoa että todellinen Jeesus, jota ei ympäröi roomalainen tarusto, olisi ollut ylepä Daavidista esi-isänään. Vaikka hän olisikin uskonut polveutuneensa tuosta irstaasta kuninkaasta, — joka ei pitänyt minään tappauttaa miellyttävän naisen mies, saadakseen tämän naisen haltuunsa — niin en usko, että hän olisi siitä kerskunut.

On syytä epäillä josko Jeesus tiesi edes kuka hänen isoisänsä oli, sillä hän oli syntynyt yhteiskunnan alhaisosta, jonka ajan toimeentulon kampaailu vie niin tarkoin, ettei se ehdi pitämään lukua kuolleesta sukupuustaan. Vielä vähemmän olisi hän tietänyt sukupuustaan tuhatkunta vuotta taaksepäin, kuningas Daavidin aikaan saakka.

Vertaillemalla tarkasti Matheuksen ja Luukkaan evankeliumeja (jotka eivät kumpikaan ole näiden henkilöiden kirjoittamat), jotka kumpikin ovat esittävinään Jeesuksen alkuperän, voi nähdä että

jos nämä evankeliumit ovat kirjoitetut Jumalan hengen ohjauksella, kuten uskonnollisesti väitetään, niin on tämä Jumalakin erehdyksille altis. Matheuksen Evankeliumin mukaan polveutui Jeesus Daavidin pojasta Salomonista, jonka äidin kerrotaan olleen Uurian vaimon (Uurian Daavid tap-pautti, saadakseen itselleen hänen vaimonsa); kun taas Luukkaan Evankeliumin mukaan Jeesus polveutui Daavidin pojasta Nathanista, jonka äidistä ei ole tarkempaa tietoa, kuten seuraava lyhyt selostus Samuelin Toisen Kirjan, viidennessä luvussa, 13 ja 14 värssiissä tuo esille:

— seuraa sitten luettelo tusinakunnasta miespuolisesta jälkeläisestä, jotka Daavid saattoi maailmaan edellä mainittujen vaimojen ja jalkavaimojen kanssa, ja näiden joukossa oli Nathan, jonka äidistä ei mainita mitään. Tyttäristä ei mainita mitään. Naiset eivät siihen aikaan merkinneet paljon.

Kertomus Jeesuksen ruhtinaallisesta alkuperästä, joka sittemmin muutettiin jumalalliseksi alkuperäksi, pantiin epäilemättä kokoon tarkoituksella kohottaa hänet yläpuolelle tavallisten maallikkojen, joista hän polveutui ja joita hän rakasti. Hänet asetettiin ylimyksien luokkaan, koska nämä, Paavalin sanojen mukaan, ovat olemassa Jumalan salilimuksesta.

Tri. Samuel Davidson tekee kirjassaan, jossa hän käsittelee Raamatun kokoonpanoa, historiaa ja epäluotettavaisuutta, väitöksen, joka ei ole ainoastaan historiallisesti paikkansa pitävä, vaan tuo esille kristillisen liikkeen luonteen juutalaisten keskuudessa Jeesuksen kuoleman jälkeen. Hän sanoo: "Uutta testamenttia ei oltu kirjoitettu yhtään ennenkuin vasta toisen vuosisadan jälkimäisellä puoliskolla, toisin sanoen vasta sitten kun katoolista kirkkoa alettiin herättää henkiin. Kristinuskon elävä voima ei varhaisemmilla asteillaankaan tarvinnut minkäänlaisia kirjoja pysyäkseen pystyssä."

Yhdenvertaisuuden ja rauhan aate ei tarvinnut mitään taruoppeja ylläpitämään itseään. Jeesuksen sanoma orjuutetulle ja riistetylle maailmalle ei kaivannut mitään uskonnollisia satuja. Niitä löytyi maailmassa jo ennestään yllin kyllin.

(Seuraava osa tästä mielenkiintoisesta ja arvokkaasta kirjoituksesta tulee olemaan Tie Vapauden tammikuun numerossa. Jos sinulla on joku sukulainen tai tuttava, jolle luulisit olevan eduksi lukea tämänluontoinen kirjoitus, niin hanki se hänelle. Tätä numeroa on vielä vähäinen määrä jällellä. Parasta olisi tilata hänelle julkaisu vuodeksi. Lähetämällä tilauksesi heti, voimme lähettää hänelle jo tämän numeron, jos niin haluat. Jos itse olet lukeut tämän kirjoituksen, niin hanki seuraavakin numero luettavaksesi.)

